



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 464/2013-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. J., K., vo veci namietaného porušenia čl. 19 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Sdo 30/2013 a sp. zn. 10 Sžd 14/2012, Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7 S 160/2011, Krajským riaditeľstvom Policajného zboru, Krajským dopravným inšpektorátom Košice pod sp. zn. KRPZ-KE-KDI2-P-172/2011 a Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, Okresným dopravným inšpektorátom Košice pod sp. zn. ORPZ-KE-ODI1-P-563/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť JUDr. J. J., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 19 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 Sdo 30/2013 a sp. zn. 10 Sžd 14/2012, Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 7 S 160/2011, Krajským riaditeľstvom

Policajného zboru, Krajským dopravným inšpektorátom Košice (ďalej len „krajský inšpektorát“) pod sp. zn. KRPZ-KE-KDI2-P-172/2011 a Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, Okresným dopravným inšpektorátom Košice (ďalej len „okresný inšpektorát“) pod sp. zn. ORPZ-KE-ODI1-P-563/2011.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozkazom o uložení sankcie za priestupok zo 17. júna 2011 sp. zn. ORPZ-KE-ODI1-P-563/2011 vydaným okresným inšpektorátom bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) za to, že ako účastník cestnej premávky porušil ustanovenie § 16 ods. 4 a § 137 ods. 2 písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), pretože 10. mája 2011 o 15.14 h v obci Č. v okrese T. viedol motorové vozidlo Fiat Ducato evidenčné číslo K. rýchlosťou 62 km/h úsekom, kde je najvyššia dovolená rýchlosť 50 km/h. Bola mu za to uložená pokuta vo výške 30 €.

Keďže sťažovateľ podal proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok odpor, rozhodnutím o priestupku sp. zn. ORPZ-KE-ODI1-P-563/2011 z 5. augusta 2011 vydaným okresným inšpektorátom bol uznaný vinným v rovnakom rozsahu pri uložení totožnej sankcie.

Na základe odvolania sťažovateľa rozhodnutím o odvolaní sp. zn. KRPZ-KE-KDI2-P-172/2011 z 25. novembra 2011 vydaným krajským inšpektorátom bolo rozhodnutie okresného inšpektorátu potvrdené a odvolanie sťažovateľa bolo zamietnuté.

Žaloba sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutia a postupu krajského inšpektorátu bola rozsudkom krajského súdu č. k. 7 S 160/2011-66 z 29. februára 2012 zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu krajský inšpektorát a okresný inšpektorát postupovali v súlade so zákonom. V správnom konaní bolo nesporne preukázané, že sťažovateľ sa dopustil priestupku. Rýchlosť jeho jazdy bola preukázaná fotografiou z cestného radarového rýchlomeru, ktorý bol zákonným spôsobom overovaný. Chyba meradla rýchlosti podľa

certifikátu overení je pri rýchlosti v rozsahu 20-100 km/h +/- 3 km/h. Tieto odchýlky v presnosti merania nemožno vykladať tak, ako to robí sťažovateľ, teda že rýchlosť jeho motorového vozidla bola 59 km/h. Pri možnej chybe meradla +/- 3 km/h sa skutočná rýchlosť sťažovateľa mohla pohybovať v rozsahu 59 km/h až 62 km/h. Aj v prípade, ak pri zohľadnení možnej chyby meradla reálna rýchlosť osobného motorového vozidla sťažovateľa predstavovala 59 km/h, išlo by o porušenie ustanovenia § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke. Sťažovateľovi nebola za spáchanie priestupku uložená bloková pokuta preto, že odmietol uznať svoju zodpovednosť za spáchanie priestupku. Aj v prípade, ak by sa mu ukladala pokuta v blokovom konaní, takisto by mu mohla byť uložená s prihliadnutím na ustanovenie § 22 ods. 3 a § 13 ods. 2 zákona o priestupkoch vo výške 30 €. Pokiaľ sťažovateľ uvádza, že uloženie pokuty v uvedenej výške v blokovom konaní by bolo v rozpore s právnymi predpismi, zrejme má na mysli internú úpravu Policajného zboru – sadzobník pokút za dopravné priestupky (usmernenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 159 z 29. decembra 2010 publikované vo Vestníku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v čiastke 64/2010). Tento interný predpis nemá charakter všeobecne záväzného právneho predpisu.

Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 14/2012 zo 14. novembra 2012 bol rozsudok krajského súdu č. k. 7 S 160/2011-66 z 29. februára 2012 potvrdený. Podľa názoru najvyššieho súdu bolo jednoznačne preukázané, že sťažovateľ jazdil v obci rýchlosťou 62 km/h. O takto zistenom skutkovom stave nemal najvyšší súd žiadne pochybnosti. So zreteľom na podrobné a vyčerpávajúce dôvody uvedené v rozsudku krajského súdu sa najvyšší súd s týmto odôvodnením krajského súdu v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Na spresnenie dodal len toľko, že sadzobník pokút, na ktorý sa sťažovateľ odvoláva, nie je obsiahnutý v usmernení ministra vnútra Slovenskej republiky, ale v nariadení ministra vnútra Slovenskej republiky č. 159 z 27. decembra 2010.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 30/2013 z 19. júna 2013 bolo zastavené dovolacie konanie začaté na základe dovolania sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 14/2012 zo 14. novembra 2012. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie

proti rozhodnutiu súdu v rámci správneho súdnictva nie je prípustné (§ 246c ods. 1 tretia veta Občianskeho súdneho poriadku). To znamená, že najvyšší súd v rámci správneho súdnictva nie je dovolacím súdom. Neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v tejto veci pred najvyšším súdom.

Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 4. inšpekčného oddelenia (ďalej len „inšpekcia“), sp. zn. ČVS: SKIS-218/IS-4-V-2011 zo 16. augusta 2011 bolo odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľa o podozrení z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť policajti tým spôsobom, že 10. mája 2011 pri objasňovaní priestupku proti bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke mali postupovať neprofesionálne, v rozpore so zákonom a zistenými skutočnosťami, priestupok náležite neobjasnili, nevzali do úvahy sťažovateľom uvádzané skutočnosti, technické zákonitosti a ani fakt, že spáchanie priestupku poprel.

Uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov (ďalej len „vojenská obvodná prokuratúra“) sp. zn. OPn 331/11 zo 14. októbra 2011 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu inšpekcie zamietnutá ako nedôvodná.

Na základe uvedených skutočností považuje sťažovateľ za absolútne nepochybné, že bol poškodený na svojich ústavných a zákonných právach, a to hrubým spôsobom. Navrhuje preto vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaniach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Sdo 30/2013 a sp. zn. 10 Sžd 14/2012, krajským súdom pod sp. zn. 7 S 160/2011, krajským inšpektorátom pod sp. zn. KRPZ-KE-KDI2-P-172/2011 a okresným inšpektorátom pod sp. zn. ORPZ-KE-ODI1-P-563/2011 s tým, aby uznesenie najvyššieho súdu z 19. júna 2013, rozsudok najvyššieho súdu zo 14. novembra 2012, rozsudok krajského súdu z 29. februára 2012, rozhodnutie krajského inšpektorátu z 25. novembra 2011, rozhodnutie okresného inšpektorátu z 5. augusta 2011, ako aj uznesenie vojenskej obvodnej prokuratúry zo 14. októbra 2011 a inšpekcie zo 16. augusta 2011 boli zrušené.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniam vedeným krajským súdom pod sp. zn. 7 S 160/2011, krajským inšpektorátom pod sp. zn. KRPZ-KE-KDI2-P-172/2011 a okresným inšpektorátom pod sp. zn. ORPZ-KE-ODI1-P-563/2011, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozhodnutiu okresného inšpektorátu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský inšpektorát v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Obdobne proti rozhodnutiu krajského inšpektorátu bola prípustná žaloba

o preskúmanie tohto rozhodnutia v rámci správneho súdnictva postupom podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Proti rozsudku krajského súdu bolo zasa prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom bol príslušný rozhodovať najvyšší súd. Preto je i v tomto rozsahu právomoc ústavného súdu vylúčená. Treba tiež dodať, že sťažovateľ možnosť podania opravných prostriedkov aj využil.

Sťažnosť v časti, ktorou sa sťažovateľ domáha zrušenia uznesenia inšpekcie sp. zn. ČVS: SKIS-218/IS-4-V-2011 zo 16. augusta 2011 a uznesenia vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPn 331/11 zo 14. októbra 2011, treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Uvedenými uzneseniami došlo k odmietnutiu trestného oznámenia sťažovateľa, ktoré smerovalo proti postupu policajtov vyšetrujúcich dopravný priestupok, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ podozrivý.

I keď ústavnému súdu nie je známe, kedy presne bolo sťažovateľovi doručené uznesenie vojenskej obvodnej prokuratúry zo 14. októbra 2011, nemožno pochybovať, že sa tak stalo viac ako dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Uvedená skutočnosť vyplýva z podaní sťažovateľa nasledujúcich po doručení uznesenia. Preto je táto časť sťažnosti oneskorene podaná.

Odlíšná je situácia vo vzťahu ku konaniam vedeným najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Sdo 30/2013 a sp. zn. 10 Sžd 14/2012. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 30/2013 z 19. júna 2013 bolo zastavené konanie o dovolaní podanom sťažovateľom proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 14/2012 zo 14. novembra 2012 z dôvodu, že dovolanie v rámci správneho súdnictva nie je v zmysle zákona vôbec prípustné.

Sťažovateľ vo vzťahu k uvedenej argumentácii najvyššieho súdu v sťažnosti podanej ústavnému súdu nijaké námietky neuplatnil, teda ani sa len nepokúsil tvrdiť, že dovolanie v zmysle zákona bolo prípustné. Vzhľadom na absenciu akejkoľvek argumentácie v tomto smere je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Vo vzťahu k odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 14/2012 zo 14. novembra 2012 namietal sťažovateľ jednak to, že v skutočnosti bola rýchlosť ním riadeného motorového vozidla nižšia (nie 62 km/h, ale iba 59 km/h), ale tiež to, že vzhľadom na právne predpisy nemal dostať pokutu vyššiu ako 20 €.

Podľa názoru ústavného súdu treba v uvedených súvislostiach považovať argumentáciu krajského súdu a najvyššieho súdu za úplnú a presvedčivú s tým, že vyčerpávajúcim spôsobom dáva odpovede na sťažovateľove konkrétne námietky. Všeobecné súdy dospeli k presvedčivému záveru, podľa ktorého o dopravný priestupok by išlo aj v prípade, keby bola rýchlosť jazdy sťažovateľa nižšia, teda taká, akú sám tvrdí. Rovnako nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú právnu úvahu, podľa ktorej výška pokuty je v súlade s príslušným ustanovením zákona o priestupkoch, a to bez ohľadu na obsah normy nižšej právnej sily nemajúcej charakter všeobecne záväzného právneho predpisu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013